

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 14/2019
03.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Јасминка Станојевић, у правној ствари предлагача АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и малолетног ЂЂ, чији је законски заступник мајка ДД, сви из ..., а пуномоћници Мирослав Тешић и Иван Тешић, адвокати из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4г 11/19 од 29.05.2019. године, у седници одржаној дана 03.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Крагујевцу Р4г 11/19 од 29.05.2019. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4г 11/19 од 29.05.2019. године, одбијен је приговор подносилаца којима су тражили утврђење повреде права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж број 2708/16 (предмет Вишег суда у Ужицу П број 2838/17 раније П број 35/13).

Против наведеног решења, предлагачи су изјавили жалбу, због свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача у смислу члана 16 и 17 Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“ број 40/15) Врховни касациони суд је, у поступку одлучивања о жалби, без испитног поступка, нашао да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“ број 40/15).

У поступку пред другостепеним судом нису учињене битне повреде одредби парничног поступка, на које Врховни касациони суд, као другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, подносиоци приговора су дана 30.04.2019. године, Апелационом суду у Крагујевцу поднели приговоре ради

убрзања поступка у предмету Гж број 2708/16, са захтевом да се поднесу приговор због повреде права на суђење у разумном року усвоји и наложи хитно окончање поступка. Након спроведеног испитног поступка, Апелациони суд је утврдио да су тужиоци, пред Вишим судом у Ужицу, дана 15.11.2013. године иницирали поступак против туженог ЕЕ ..., ради накнаде штете. Тужба је наредбом суда достављена туженом на одговор, који је одговор поднео 06.12.2013. године. Припремно рочиште заказано за 24.01.2014. године је одржано, а затим је и одржано рочиште за главну расправу од 18.02.2014. године, на ком су саслушани предложени сведоци одређени у извођењу доказа вештачењем од стране вештака саобраћајне струке. Налаз вештака је достављен суду 20.03.2014. године, а допуна налаза 08.04.2014. године, да би на рочишту заказаном за 23.04.2014. године био изведен доказ саслушањем вештака саобраћајне струке, а затим одређено извођење доказа вештачењем института Саобраћајног факултета у Београду, који је доставио мишљење комисије вештака 27.08.2014. године. Рочиште заказано за 08.10.2014. године, 27.11.2014. године и 26.12.2014. године, нису одржана због обуставе рада адвоката на територији Републике Србије. На првом наредном одржаном рочишту 25.02.2015. године, саслушан је вештак – представник Комисије вештака института Саобраћајног факултета у Београду, а затим су на рочишту од 26.03.2015. године, саслушани тужиоци као парничне странке, а на рочишту је 24.05.2015. године, сведок и тужила као парнична странка. На рочишту од 26.06.2015. године су узете речи странака, опозвано је решење о извођењу доказа вештачењем преко вештака Медицине рада и закључена је расправа. Пресуда је донета 26.06.2015. године, након чега су списи достављени Апелационом суду у Крагујевцу, који је пресудом Гж број 2574/15 од 02.06.2016. године потврдио пресуду Вишег суда у Ужицу у ставу један под А, Б и В, а укинуо је решење о трошковима поступка садржан у ставу другом изреке, и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Виши суд у Ужицу је решењем П број 35/13 од 20.07.2016. године одлучио о трошковима поступка, да би Апелациони суд у Крагујевцу решењем Гж број 2708/16 од 22.09.2016. године преиначио решење о трошковима поступка.

Одлучујући по ревизији тужилаца изјављеној 01.08.2016. године и ревизији туженог изјављеној 01.11.2016. године, Врховни касациони суд је решењем Рев број 2325/16 од 08.03.2017. године, усвојио ревизију тужилаца и укинуо пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Гж број 2574/15 од 02.06.2016. године у првом ставу изреке и пресуду Вишег суда у Ужицу П број 35/13 од 26.06.2015. године у ставу један под А, Б и В изреке, и предмет у овом делу вратио на поновно суђење, а ревизију туженог одбацио као недозвољену, након чега је предмет пред Вишим судом у Ужицу заведен под бројем П број 2838/17. Надаље, тужиоци су поставили предлог за понављање поступка Апелационом суду у Крагујевцу, у делу који се односи на трошкове поступка и то 16.08.2017. године, да би списи предмета 31.05.2018. године били уступљени Вишем суду у Ужицу ради одлучивања о предлогу тужилаца за понављање поступка. Решењем Врховног касационог суда Р1 број 346/18 од 05.09.2018. године, за поступање је одређена стварна надлежност Вишег суда у Ужицу, а списи предмета су овом суду достављени 30.11.2018. године. У погледу одлучивања о предлогу за понављање поступка, на рочишту одржаном 24.11.2018. године пред Вишим судом у Ужицу у предмету П број 2838/17 донето је решење којим је утврђено да је предлог за понављање поступка благовремен, дозвољан и уредан и да ће се по правноснажности решења

списи предмета доставити Апелационом суду у Крагујевцу, ради одлучивања о предлогу за понављање поступка.

Полазећи од свега претходно наведеног, првостепени суд је примењујући мерила прописана чланом 4. Законом о заштити права на суђење у разумном року, те имајући у виду члан 32. став 1. Устава Републике Србије, закључио да приговор подносилаца није основан, без обзира на чињеницу да поступак од дана подношења тужбе до дана подношења приговора траје пет година и пет месеци. Међутим, у образложењу своје одлуке, првостепени суд је напоменуо да је о трошковима поступка правноснажно одлучено решењем Гж бр. 2708/16 од 22.09.2016. године, да су тужиоци поднели предлог за понављање поступка у делу који се односи на трошкове 16.08.2017. године, односно 11 месеци након доношења правноснажне одлуке, који период се не може ставити на терет суду. Када се има у виду поступање првостепеног суда у целини, Апелациони суд је става да је исто било делотворно будући да је првостепени суд све радње у поступку предузимао без одуговлачења, те да је у поновном поступку првостепени суд поступао ефикасно, доносећи решење о трошковима у кратком року након што су му списи враћени. Надаље, што се тиче поступања другостепеног суда, другостепени суд је о жалби изјављеној на првостепену пресуду одлучио у року предвиђеном одредбом члана 383. став 2. Закона о парничном поступку, док је о жалби изјављеној на решење о трошковима суд одлучио у року од 20 дана након пријема списка.

Наиме, правилно је првостепени суд ценио све околности од значаја за одлучивање, те правилно утврдио да у конкретном случају, без обзира на трајање поступка у целини, није повређено право подносиоца приговора на суђење у разумном року. Дужина трајања поступка јесте важан параметар, али одлука о повреди права на суђење у разумном року не може зависити само од наведеног критеријума, већ је потребно имати у виду и све друге околности, а нарочито компликованост чињеничних и правних питања која се појављују у самом предмету, те ажурност судова у поступању приликом одлучивања о захтевима странака. Како то проистиче из садржине спроведеног испитног поступка, у овом предмету рочишта су заказивана у интервалима од око месец дана, а на истима су предузимане процесне радње које су подразумевале саслушање великог броја сведока, као и већег броја тужилаца, са једне стране, те извођење доказа вештачењем, при чему је једно од вештачења извршено од стране института Саобраћајног факултета у Београду, што указује на присутност компликованих чињеничних питања у предмету, за чије решавање је очигледно било потребно одржавање већег броја рочишта. Надаље, свему овоме треба додати и чињеницу да су судови у интервалу од око пет година и шест месеци, донели првостепену пресуду, другостепену пресуду, и да је у оквиру овог интервала донета и ревизијска одлука. Такође, тужиоци су предлогом за понављање поступка иницирали и преиспитивање одлуке о трошковима поступка, при чему су судови приликом одлучивања о овом предлогу поступали у оквиру временских интервала који се сматрају прихватљивим (члан 383. став 2. ЗПП).

С обзиром на све наведено, овај суд све жалбене наводе подносилаца приговора којима се указује на неажурно поступање судова у овом конкретном случају, те на повреду права на суђење у разумном року сматра неоснованим, из

ког разлога је одлучено као у изреци овог решења применом одредбе члана 17. став 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Председник већа - судија

Јасминка Станојевић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић